

Bodliakovo

Kedysi dávno, pradávno, za ľadovými vodopádmi, strmými skalami, zelenými pastvinami a žltými lánmi, sa rozprestierala malebná krajina, v ktorej vládol dobrý kráľ i so svojou kráľovnou. Až k nebesám sa vypínalo ich sídlo s vysokými vežami. Z najvyšších okien bolo vidno na míle ďaleko a bol to pohľad vskutku úchvatný.

Pod hradom sa rozprestierali upravené záhrady so vzácnymi stromami a kríkmi, lemujúcimi jazierka s rybkami i kvetmi lekien. V diaľke sa oči kochali zvlnenou krajinou údolí a lesov.

A ako to v dobrých, kráľovských rodinách býva, mali tri dcéry, voňavé, ako najkrajšie kvety na zemi. Prvá, plavovlasá, dostala meno po konvalinkách, lebo ako ony zvyknú zjari, rozvoniavala po celom kráľovstve svojou čistou a mámiovou vôňou. Bola štíhla, nežná i hlávku klonila, jak zvončeky konvaliniek, keď pofukuje ranný vánok.

Druhá, rusovlasá kráľovská dcéra, bola roztomilé, veselé stvorenie, vždy odeté v pestrých šatôčkach a voňajúce takou prenikavou vôňou, akou sa pýšia kvety ľalie.

Tretia dcéra, so zamatovo čiernymi vlasmi a očarujúcimi fialkastými očami, bola krehká, spanilá dievčina so zasneným pohľadom, sťa v tieni borovice schúlená fialka.

Ako rásťli, boli čím ďalej, tým krajšie. Boli že kráľovskí rodičia hrdí na také dcéry, milé, poslušné. Zavše sa i báli, aby sa im nič zlého nestalo. Dievčatá boli naozaj výnimočné a keď ich pri návštevách uzreli iné kráľovské dcéry, div nezhořeli závisťou. Ba podaktorú to i do zelena od hnevu sfarbilo.

Ony si z toho nič nerobili, iba sa rozbehli do polí, kde s vla-hým vetrikom vyhánali z vlasov slová ľudskej závisťi.